

**Tekereg a gyöngysor, csillog sok meséje,
S újabb mese vágyc a füzér végére.
Játékok tudója, dalok ismerője:
Barkó Réka az, ki a gyöngyöt fűzte.**

„A pacsirta, ez a pici madárka, ha Zsuzsanna napján (február 19-én) magasan röptül és énekel, akkor közeleg a jó idő, ha nem szólal meg, „befagyott a szája”, akkor a zordon tél még tovább tart – sajnos. Mikor ezeket a sorokat írom, még február első napjait jegyezzük, hideg, szeles idő van. Magamban csendesen szurkolok a tavaszhívogató madárkának, hogy legyen kedve énekelni, és csalogassa a jó időt, hogy lehessen végre a napsütésben nagyokat sétálni, futni és kirándulni.”

Barkó Réka

A pacsirta meséje

Székely népmese, Budai Ilona gyűjtése

*Amikor a világ teremtése
béfejeződött, az Öregisten
szemlét tartott kicsi te-
remtményei fölött. Kíváncsi
volt reá, hogy hogyan si-
kerültek. Először es össze-
parancsolta a madarakot,
jöjjenek azok mindenfelől,
kicsik s nagyok, s szeretné
őköt megnézni.*

*Na, jöttek es: ott sűrűsöd-
tek az ég kapuja előtt, s
mikor az Öregisten végig-
nézett rajtuk, akkor látta,
hogy hát ez mind egyforma*

*színű, egyszínű tolla
van!*

*„Há’, ez így nem jó”
– gondolta magába’
az Öregisten. „Szép
színes tollruhákat
kell adni nekik” –, s
máris kezdte feste-
getni őket.*

*S ott tolakodtak elől
a nagyok s az erősek,
hogy minél előbb reá-
juk kerüljön a sor, és
annál színesebbek,
szebbek legyenek.*

A kicsikék félénken össze-
bújtak, s vártak a sorukra.
Köztük volt a kicsi búbos
pacsirta es. S amint ott
várakozott, egyszer csak
meglátta, hogy egy sze-
gény öregasszony menyen
az úton, a hátán egy nagy
zsákval. Megbotlott a ki-
csi öregasszony, elesett, s a
zsákból szerteszét gurultak
a magvak, amelyeket össze-
gyűjtögetett. Alig tudott fel-
tápáskodni szegényke.
A kis pacsirta odareppent
hezzá:
– Majd én segítek neked! Te
csak ülj le s pihenj! Majd én

esszecsipegetem az elesé-
get.

Elkezdte csipegetni a mag-
vakat, vissza a zsákba. Sok
vót, s bizony öreg este lett,
mire elkészült mindenvel.
Akkor azt mondja az öreg-
asszonynak:

– Gyere, édes lelkem, majd
én mutatom neked az utat,
hogy el ne tévedj, biztosan
hazatalálj.

S ott röpködött előtte, s kí-
sérte egészen hazáig.

Így bizony csak másnap
reggel ért vissza az ég ka-
pujához.

Addigra a madarak már
mind ott páváskodtak, be-
gyeskedtek, egyik szebb vót,
mint a másik, olyan szép
tollruhákat kaptak.

A kicsi pacsirta szégyen-
kezve beállt közéjük, s ami-
kor az Öregisten meglát-
ta, a tenyeribe vette s azt
mondta:

– Kicsi pacsirtám, elkés-
tél. Má' elfogyott minden

égi festék, egy mákszemnyi
nem maradt. Nem tudok
neked színes tollruhát feste-
ni. De jótett helyébe jót várj:
Te segítettél a kicsi öreg-
asszonynak, én meg adok
neked olyan kincset, ami
más madárnak nincsen: le-
gyen nagyon-nagyon szép a
hangod, sokkal szebb, mint
a többié, és tudj a magasba
röppülve szépen énekelni.
Azóta a kicsi pacsirta az
emberek egyik legkedvesebb
madara.

